Sportul Magazin

INVITATUL NOSTRU: PETRE COSMĂNESCU

LA 50 ANI DE VIAȚĂ: „IUBESC RUGBYUL DE... 42 DE ANI"

● Joaca noastră era rugbyul ● E mai greu să fii antrenor, dar satisfacțiile sînt mai mari ● De 15 ani antrenor la Steaua

Astăzi, la sfîrșitul meciului lor cu Precizia Săcele, componenții echipei de rugby a clubului Steaua se vor alinia la mijlocul terenului pentru a primi medaliile și tricourile de campioni — ediția 1972/73. Alături, va fi, bineînțeles, și antrenorul lor, locotenent colonelul **Petre Cosmănescu**, pe care l-am invitat — zilele trecute — la redacție, pentru a discuta despre acest succes, despre campionat și multe altele.

— În primul rînd, felicitări. Cum se simte antrenorul echipei campioane?

— Fericit... de două ori. Prima dată pentru cîștigarea titlului, a doua oară pentru că l-am readus rugbyului bucureștean. Știți doar: anul trecut titlul a mers la Timișoara.

— Spuneți-ne ceva despre dv. și formația Steaua.

— Este viața mea, creația mea aș putea spune. Eu am crescut lîngă stadionul Tineretului. Pe la 8—9 ani, rugbyul era „joaca noastră". La 17 ani eram în prima formație a Sportului studențesc, cu A. Damian, C. Dinescu, T. Diamandi, iar la 24 de ani jucam volei la A.S. Armata București. Am fost principalul inițiator al echipei de rugby de la Steaua, unde jucau pe atunci Ghiondea, Blăgescu, Marinache, Manolache, Valeriu. Cariera mea rugbystică cunoaște, așadar, două perioade importante: între 1949—1955 am fost jucător la Steaua, iar din 1958 și pînă azi — de 15 ani — antrenor la același club.

— La aniversarea a 15 ani de activitate, ca antrenor, băieții v-au oferit un titlu. Care sînt succesele obținute de dv. pe plan sportiv?

— În 1952, titlul de maestru al sportului. Am jucat în echipa care a cîștigat de trei ori campionatul și de cinci ori „Cupa României". Formația antrenată de mine a cîștigat de cinci ori campionatul republican, o dată Cupa, două importante trofee internaționale („Citta de Parma" și „Trofeo Napoli"); am învins formația galeză Swansea la București (12—6); am realizat în fața selecționatei armatei franceze, cu care ne întîlnim din 1965, trei meciuri egale, trei înfrîngeri și două victorii.

Antrenorul ne dă apoi, cu satisfacție, numele unor rugbyști din prima divizie a țării descoperiți și formați de el: **Ciobănel, Șerban, Budică, Teleașă, Suciu** sau la cresterea cărora a contribuit efectiv: **Preda, Ionescu, Mateescu, Ciornei, Durbac, Postolache, Enache, Corneliu.** Apreciază că este mult mai ușor să fii jucător decît antrenor, dar că satisfacțiile antrenorului sînt mult mai mari. **„Mă bucur, încă — ne spune el — de faptul că „am văzut" în elevul timid Paul Ciobănel pe rugbystul de mai tîrziu, că i-am răpit boxului și atletismului — unde n-aveau șanse de afirmare — pe Șerban și Teleașă, astăzi buni rugbyști. Este însă foarte greu să lucrezi cu oamenii. Atîtea firi, atîtea moduri de a gîndi. A fost dificil cu Rene Chiriac, poate fiindcă fusesem colegi, poate fiindcă el avea multă personalitate; cu Bălțărețu fiindcă nu era disciplinat; Răscanu, n-avea încredere în el; Budică se credea mereu nedreptățit...".**

Ne-am notat și răspunsurile la alte cîteva întrebări: **„Cred că rugbyul românesc a pornit hotărît pe drumul redresării. Se vede, se simte evident, din nou, PLĂCEREA de a juca"; „Îmi place rugbyul care se joacă la Cluj, Iași și Sibiu"; „Tineri talentați? Cei doi Ioniță (de la Timișoara și Sibiu), Dumitru, Milea, Barbu, Enache, Corneliu, Marin Ionescu, Suciu"; „Am 50 de ani"; „Sînt președintele colegiului de antrenori".**

— Ce vă doriți la 50 de ani?

— Să văd, în România, un rugby din ce în ce mai bun; să obținem rezultate remarcabile pe plan internațional: echipa Steaua — cu care am în plan alte succese — să ajungă o formație puternică.

Modesto FERRARINI

La un birou din redacția noastră, Petre Cosmănescu și... caietul său, o adevărată arhivă rugbystică a ultimilor ani.
Foto: Theo MACARSCHI

UN FRUMOS SUCCES AL GRAFICII ROMÂNEȘTI

CLAUDIU, PE PODIUM, LA BOLOGNA!

ALLA RIBALTA

Este foarte plăcut pentru ziarul „Sportul" să consemneze în aceste rînduri remarcabilul succes internațional repurtat de unul din vechii și fidelii săi colaboratori, graficianul și caricaturistul **N. Claudiu.** Participînd la tradiționalul concurs anual organizat de ziarul italian **„Alla Ribalta"**, din Bologna, publicație de informare și critică artistică și teatrală, reprezentantul României obține distincția majoră, **„Premiul special al juriului, presei și criticii".** Învingătorului i-a fost

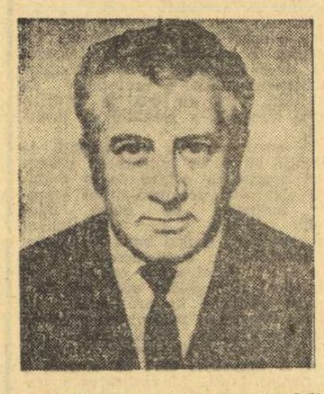

atribuită, de asemenea, medalia președintelui E.P.T.I. (Organizația italiană de turism).

Disputa maeștrilor tușului și ai cernelii nu a fost ușoară. La întrecere au luat startul 204 lucrări, ale unor reputați autori din Iugoslavia, Turcia, România, Cehoslovacia, Elveția, Italia și alte țări. Prin sita deasă a unei trieri deosebit de riguroase au trecut numai 20, admise în competiția propriu-zisă.

Arta lui Claudiu este foarte directă, poate puțin dură și colțuroasă, ca și temperamentul artistului, de altfel. Dar, sub vehemența ei (numai aparentă) se ascunde o mare sensibilitate, un umor distilat și zîmbete, citeodată, triste.

În lucrările sale, caricaturistul surprinde teme tipice, actuale, cu o mare putere de generalizare. (Cele mai multe dintre ele nici nu au nevoie, din acest motiv, de legendă). Cum este și cazul desenului laureat de „Alla Ribalta", în care, oricînd, pe pieptul orgoliosului, decorația strălucitoare poate fi înlocuită cu un jeton purtînd inscripția „campion"... **(V. CH.).**

COȘBUC ȘI OLIMPIADELE

Desigur, pentru mulți, acest titlu poate să provoace oarecari nedumeriri. Ce legătură a avut marele nostru poet cu Olimpiadele, bineînțeles cele antice? Și, totuși, într-una din frumoasele și nemuritoarele lui poezii — *„Atletul din Argos"* (publicată în „Tribuna", Sibiu 1888) — Coșbuc descrie cu multă măiestrie avatarurile lui *Stratofo*, atletul din Argos.

„Eu, Stratofo, din Argos, n-am brațe de titan,
Dar merg la Phliu și Pyton în fiecare an
La luptele cu pumnul; mă prind și eu la trîntă,
Alerg, arunc cu discul — azi nu. Că-mi socotesc:
Eu dau virtos în alții, dar alții mă lovesc
Cu pumni, încît tot capul dogit trei luni îmi cîntă,
Și, braț la braț, rivalul mari unghii el împlîntă
În carne-mi, mă ridică, mă vîntură pe jos,
De-mi pîrîie spinarea și-mi frînge os de os".
. . . . . .

Mai departe, Coșbuc amintește despre scopul luptelor acerbe în care se angrena atletul *Stratofo din Argos*, pentru a deveni și el un *„sfînt"*, cunoscînd că învingătorii Olimpiadelor antice se bucurau, în vechea Eladă, de cele mai înalte onoruri, la întoarcerea lor în cetatea natală.

Descriind în continuare frămîntările lui *„Stratofo"*, Coșbuc face o sugestivă comparație a loviturilor pe care el le-a primit în lupta cu *Dandes*, atît de puternice, încît nici *„Clitomach"* din Teba nu-l egala.

. . . . . .
„Azi ce folos am, oare, din pofta mea de luptă?
Piciorul meu e schilav și mîna mea e ruptă;
N-am păr pe cap, căci părul la Pisa mi-a rămas
În mîinile lui Dandes, acel războinic care
Așa mi-a tras în ceafă trei pumni, încît îmi pare
Că-i simt mereu: ca dînsul așa pumni nu mi-a tras
Nici Clitomach din Teba, deși boleau cu anul
Acei ce-aveau să lupte din cesturi cu tebanul".
. . . . . .

Clitomach, despre care amintește Coșbuc în aceste versuri, nu este altul decît *Kleitomachos*, campionul olimpic la pancrațiu (lupte), la cea de a 141-a Olimpiadă antică, desfășurată în anul 216 î.e.n. și învingător olimpic la pugilat (box) cu ocazia celei de a 142-a Olimpiade antice, desfășurată în anul 212 î.e.n.

De unde aceste cunoștințe, ale marelui nostru poet, despre renumita cultură a Greciei antice și, în mod deosebit, despre Olimpiadele antice?

Faptul că *Zappa*, unul din precursorii Jocurilor Olimpice moderne, a trăit pe meleagurile României, pe la jumătatea secolului al XIX-lea, și a început să organizeze la Atena o serie de concursuri atletice de tipul celor antice, a stîrnit admirația oamenilor de cultură din țara noastră.

În cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, între anii 1875—1881, renumitul arheolog german *Ernst Curtius*, conducătorul unei vaste campanii arheologice pe pămînturile vestigiilor antice ale *Olympiei*, a scos la iveală întreaga panoramă a vechilor construcții unde se desfășurau Olimpiadele antice, săpături începute încă din secolul al XVIII-lea.

Aceste evenimente din cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, accesul la noile cunoștințe despre vechea *Eladă*, au constituit tot atîtea momente de inspirație pentru marele nostru poet, în realizarea *„Atletului din Argos"*.

ANGHEL VRABIE

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU

BADMINTONUL!

Studentul Cornel Mihalca din Cluj (str. Soporului 70) ca și alți cititori ai ziarului nostru ne-au rugat să le dăm cîteva lămuriri asupra modului în care se joacă badmintonul. Le satisfacem, în cele ce urmează, rugămintea.

Badmintonul nu este doar un joc de plajă sau de iarbă verde, ci un veritabil sport cu competiții internaționale, campionate europene și mondiale. Avînd la origină un vechi sport indian („Poona"), el a fost relansat de englezi către 1880, prima demonstrație desfășurîndu-se la Badminton House.

Terenul, prezentat în schița alăturată, este delimitat de linii late de 3,8 cm, considerate și ele în suprafața valabilă de joc.

Fileul (0,76 m lat) are partea superioară la 1,55 m de sol, fiind susținut de doi stîlpi plasați la jumătatea terenului, chiar la marginea exterioară a tușelor longitudinale. Este un fileu special, avînd ochiuri pătrate cu latura de 2 cm.

Meciul de badminton constă din trei seturi de cîte 15 puncte (masculin) și de 11 p (feminin). Punctele se realizează, ca la volei, numai de către cel ce are serviciul. Dacă se ajunge la scorul de 13—13, sau de 14—14, jocul se prelungește cu 5 p și, în al doilea caz, cu 3 p. În partidele feminine, la 9—9 sau la 10—10, jocul se prelungește cu 3 p și, respectiv, cu 2 p.

Serviciul se execută alternativ din stînga și din dreapta terenului, trimițînd mingea în diagonală (ca la tenis) în spațiile arătate în schiță (diferite în jocurile de dublu față de simplu). Nu sînt admise: fentele înainte de serviciu, executarea serviciului mai sus decît înălțimea celui ce servește și desprinderea vreunui picior de pe sol.

Se penalizează de asemenea: lovirea mingii cu cadrul sau mînerul rachetei; atingerea fileului cu racheta, îmbrăcămintea, părul sau orice parte a corpului; lovirea mingii înainte de a ajunge în propriul teren; lovirea mingii de două ori consecutiv în același teren (chiar și la dublu) și, bineînțeles, mingile trimise afară din teren.

Urăm succes tuturor pasionaților acestui sport frumos, agreabil și cu efecte salutare asupra celor ce îl practică.

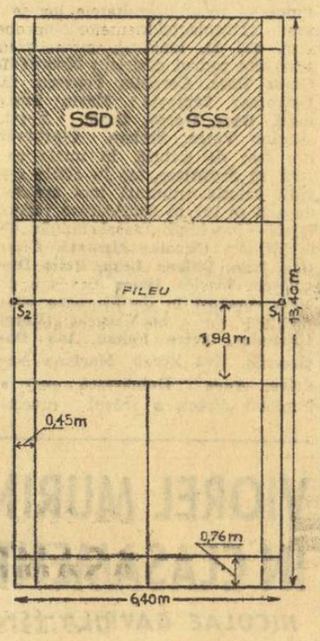

S.S.D = Spațiul pentru servici la dublu
S.S.S. = Spațiul pentru servici la simplu
S_1 și S_2 = Stîlpii fileului.

PICĂTURI

● Totdeauna, un dribling în plus — înseamnă un gol în minus.

● Jucătorul care nu s-a odihnit în ajunul unei partide, se va odihni pe teren, în timpul meciului.

● Ușurința de a te impune în jocurile sportive se cîștigă prin ore de pregătire grea și foarte grea.

● Etica sportivă impune ca învingătorul să nu-și disprețuiască învinsul, iar învinsul să nu arunce întreaga vină asupra... arbitrului.

● Nu totdeauna este recomandabil să puneți pe cel care critică să joace în locul celui pe care l-a criticat.

D. MORARU — SLIVNA

K.O. LA... ȘAH!

Nu de mult, s-a desfășurat, în orașul brazilian Recife o competiție sportivă tradițională care s-a bucurat de un interes deosebit nu numai din partea publicului ci și a... Salvării orașului, care s-a văzut nevoită să trimită două mașini în ajutorul sportivilor și spectatorilor răniți...

Culmea ironiei este faptul că întrecerea respectivă, terminată cu rănirea a opt persoane, era un... simultan de șah!

WILMA ȘI... YOLANDA RUDOLPH

Desigur, chiar și cei mai tineri iubitori ai atletismului au auzit de alergătoarea americană de culoare Wilma Rudolph, cîștigătoarea a trei medalii olimpice de aur, la Roma (1960).

În prezent, după ce a refuzat cîteva contracte profesioniste, Wilma Rudolph este instructoare de atletism la o școală rezervată copiilor de culoare.

— Familia și școala sînt preocupările mele cotidiene — declară Wilma. Am o fiică în vîrstă de 12 ani, pe care o cheamă Yolanda. Are calități deosebite pentru sprint. Toți spun că seamănă leit cu mine și că se va vorbi de ea la Olimpiada din 1976. Oricum, îmi dedic tot timpul liber pregătirea ei. Doresc, de asemenea, ca elevii pe care-i antrenez la școală să fie și ei capabili de mari performanțe.

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

„BĂIATUL DE CIOCOLATĂ" AL RINGULUI ROMÂNESC

...„Dar, dacă vrei să știi cît de lung este drumul unui adevărat campion, cu cîte bucurii și tristeți este el presărat și cîte lacrimi și sudoare izvorăsc din această tumultuoasă luptă sportivă, am să-ți deapăn, în această seară, povestea „Băiatului de ciocolată". Ascult-o, ascult-o cu luare aminte, fiindcă numai așa vei înțelege ce înseamnă truda aspră a sportivului care ține cu orice chip să atingă cele mai înalte culmi..."

Aceste cuvinte dintr-o imaginară convorbire, pe care autorul cărții **„Băiatul de ciocolată"**, publicistul **George Mihalache**, a avut-o cu un tot atît de imaginar nepoțel, sintetizează, de fapt, cuprinsul acestei interesante lucrări, în care este povestită viața și cariera uneia dintre cele mai mari glorii ale ringului românesc, **Lucian Popescu**, cel care la 18 ani — nici acestia împliniți — atingea un țel aproape incredibil pe-atunci, cucerind titlul de campion european în boxul profesionist. Acestui prim titlu — la categoria muscă — **Lucian Popescu** avea să-i adauge, de-a lungul anilor, încă două centuri continentale, la „cocoș" și „pană".

O astfel de carieră se cuvenea povestită, readucînd în amintirea celor cu timpiele neîncrunțite momentele de satisfacție pe care le-au trăit odată cu victoriile lui Lucian, dar fiind nu mai puțin captivantă pentru cei tineri, care, citind aceste pagini, nu pot decît să se bucure aflînd și succese îndepărtate ale boxului românesc, pe lîngă cele la care sînt martori ei.

Stilul alert al povestirii, momentele ei pasionante, fotografiile de o mare valoare documentară reține atenția cititorului, fac din **„Băiatul de ciocolată"** o lucrare care se recomandă singură. **(J. B.).**

PARCURSURI DE OBSTACOLE*

Așa cum menționează și autorii, **I. Tudusciuc** și **V. Birlida**, lucrarea **Parcursuri de obstacole**, editată recent, urmărește să contribuie „la îmbogățirea literaturii de specialitate, oferind profesorilor de educație fizică și studenților din facultățile de specialitate un material util". Bazat pe o bogată bibliografie, volumul pune la îndemînă exerciții menite să furnizeze un material capabil să realizeze dezvoltarea motricității la elevi.

*) I. Tudusciuc, V. Birlida — Parcursuri de obstacole, Editura Stadion, 1973, 73 pag., 3,75 lei.

CUM DEVII CAMPION*

O copertă atrăgătoare (semnată de **N. Nobilescu**), un titlu care te „invită", un autor cunoscut pentru succesele sale automobilistice, **Petre Cristea**, iată trei elemente — să le numim exterioare — care fac din „Cum devii campion" un succes de librărie. Dar ceea ce este, desigur, mult mai important este ceea ce se află dincolo de... copertă. Dezvoltarea tot mai mare a automobilismului la noi în țară, participarea sportivilor noștri la tot mai multe competiții internaționale au impus realizarea unei astfel de lucrări, care abordează conducerea sportivă a automobilului, de la organizarea generală pînă la arta conducerii în curse. Participarea autorului la 78 de competiții automobilistice, i-au permis să adauge un capitol de „întîmplări trăite", care, dincolo de caracterul inedit, conțin și numeroase învățăminte extrem de utile pentru cei ce visează la gloria automobilistică.

*) Petre Cristea, Cum devii campion, Editura Stadion, 1973, 198 pag., 6,50 lei.

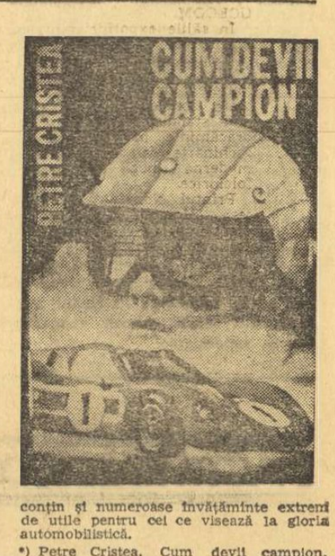

UN ZÎMBET ȘI-O FLOARE...

Invitați, în urmă cu cîteva zile, să participăm la încheierea unui nou an sportiv la Școala sportivă nr. 3 din Capitală, am crezut că va fi vorba de o festivitate la fel ca multe altele de același gen. Spre surprinderea noastră, însă, cîteva „puncte" ale programului s-au dovedit neașteptat de atrăgătoare și emoționante.

Trecînd peste ceremonia prezentării fruntașilor și a rezultatelor înregistrate de ei, făcută într-un mod călduros de directorul școlii, prof. Mihai Nedelcu, am notat în carnetul nostru gestul celor mai mici sportive, componentele secției de gimnastică modernă. Îmbrăcate ca niște păpuși, puțin mai înalte de... un metru, avînd vîrste între 3 și 5 ani, micuțele gimnaste au oferit premianților și antrenorilor cîte o floare. O floare și un zîmbet cald care, alături de premiile oferite de conducerea școlii, au lăsat o amintire de neuitat. Apoi, am avut prilejul să vedem un alt gest, la fel de frumos, făcut de cîțiva dintre componenții echipei masculine de handbal. Emoționați, tinerii jucători — care și-au consumat ultimul an al junioratului — i-au dat antrenorului lor, prof. Gheorghe Ionescu, un plic pe care stătea scris: „Tovarășului profesor, cu dragoste". Îmbrățișări sincere, de copii, au mai primit și alți antrenori, dintre care îi amintim pe Constantin Moldoveanu și Suzana Szabados (baschet), Aneta Schramko și Teodor Uscatu (handbal), Liliana Ilinca, Veronica Selin și Rodica Pelmuș (gimnastică modernă), Marin Pavelescu (volei). În sfîrșit emoționant a fost și momentul cînd directorul școlii a mulțumit celor 19 elevi-absolvenți care, începînd din toamnă, vor activa în rîndul unor echipe de seniori, din primele divizii ale țării.

(al. h.).

DUPĂ 60 km. DE ÎNOT, ȚĂRMUL MULT VISAT...

● Aspră luptă pentru traversarea Canalului Mînecii

Zilele acestea, s-au împlinit 50 de ani de cînd — într-o dimineață friguroasă, cu ceruri lăsate amenințător deasupra apei învolburate — argentinianul Enrique Tiraboschi a străbătut primul Canalul Mînecii dinspre Calais spre Dover, stabilind totodată recordul absolut al epuizantului traseu, cu 16 ore și 33 de minute.

La un asemenea prilej de retrospectivă, se cade să amintim că primul temerar al acestei traversări pare să fi fost un englez, J. B. Johanson, care a coborît în apele reci ale ostilului Canal în toamna lui 1872, a înotat cîțiva din cei 60 de kilometri și... s-a lăsat păgubas, reîntorcîndu-se la ferma sa din apropierea Doverului, fără să renunțe, însă, la planul de a înota pînă în Franța. Se zice că, în anul următor, el și-a reluat tentativa, dar noul său insucces a însemnat o mimică toată pe lîngă faptul că alți înotători s-au văzut nevoiți să plece capul în aspra luptă cu vîntul și apa sărată a mării, de cîte zece și chiar cincisprezece ori. Profesorul londonez de naturale, Thomas Burgess, de exemplu, a izbutit să ajungă la Dover abia după... șaptesprezece tentative făcute între 1904 și 1911!

Dacă în sensul Dover—Calais Canalul se arăta mai ușor de învins, datorită curenților ajutători, fiind parcurs pentru prima oară încă din 1875 (Matthew Webb, în 21 de ore și 45 de minute) în direcția opusă traversarea a rămas mult timp o performanță inaccesibilă, urmărită cu insistență nu numai de amatorii de senzație, ci și de marii sportivi ai epocii. Repetînd isprava lui Tiraboschi, în 1926, americanca Gertruda Ederle — prima femeie care a reușit să traverseze canalul Mînecii — și-a cucerit o popularitate mult mai mare decît aceea care i-ar fi oferit-o dobîndirea medaliei de bronz la Jocurile Olimpice de la Paris!

În clipa în care trecerea Canalului devenise o treabă oarecum simplă pentru avizați, argentinianul Antonio Albertondo a hotărît să facă o cursă dus-întors, promițînd să parcurgă cei 120 de kilometri ai traseului în 35 de ore... Însoțit de un număr impresionant de bărci de salvare și „vegheat" de un elicopter al Televiziunii londoneze, Albertondo a izbutit performanța promisă, reîntorcîndu-se cu bine la Dover, dar după 43 de ore și 4 minute... Cum unui asemenea record nu-i era dat să trăiască prea mult, n-au trecut decît patru ani și — în 1965 — americanul Ted Eriksen a repetat traseul lui Albertondo, terminînd dubla traversare în numai 30 de ore!!

Nu putem încheia această scurtă evocare a traversării Canalului Mînecii fără a aminti numele unei alte „eroine" a temerarei lupte cu cei 60 de kilometri, americanca Linne Cox. Hotărîtă să doboare recordul olandezei Ebbelaar (10 ore, 43 minute), Linne Cox a așteptat trei zile pe malul englez al Canalului, apoi s-a aruncat în valuri, sosind la Calais după numai 9 ore și 57 de minute — record absolut al traversării!!

În clipa cînd punea piciorul pe nisipul plajei franceze, simpatica Linne se gîndea că și-a dăruit cel mai frumos cadou cu ocazia celei de a 15-a aniversări a nașterii, sărbătorită o săptămînă mai tîrziu...

CLENCIURI PE FAZĂ

Dragi sportivi, cum sînt în mină,
De-azi încolo vă prezint,
Cu dojeană sau alint,
Cite-un CLENCI pe săptămînă!

ION OBLEMENCO — golgeter

Tunar, cu zîmbetul pe buze,
Deși nu s-a sfîrșit disputa,
Ion a cucerit „reduta",
Cu 21 de „obuze"!

Al. CLENCIU

TINEREȚEA LUI ADAMACHE ȘI NOILE SALE... RECORDURI

Unii spun că Sterică Adamache e... bătrîn. Poate au dreptate, într-un fel. Ce repede trec anii. E un deceniu de atunci, de cînd portarul echipei U.E.F.A. — '62, cu medalia de aur în buzunar, poposea în orașul de la poalele Tîmpei, cu gîndul să facă aici o carieră în fotbal.

Campionatul Diviziei A 1972—1973 s-a încheiat. A sosit ora bilanțurilor. Pentru unul din jucătorii primei noastre divizii, acest final de sezon are semnificațiile lui. Acesta este *Sterică Adamache*, portarul Steagului roșu Brașov, cel care a încheiat al 10-lea campionat de cînd se află între buturile acestei formații. Zece ani neîntrerupți la aceeași echipă este o performanță de invidiat, mai ales pentru un portar. Sterică a primit asaltul multor tineri, dar nici unul nu l-a putut înlocui. Și acest deceniu, se pare, portarul Steagului roșu a ținut să-l sărbătorească într-un fel anume.

Da, Adamache nu mai e așa de tînăr, dar el termină acest campionat pe primul loc într-un clasament al portarilor. Îi conferă acest titlu de lider al goal-keeperilor noștri prezența în echipa campionatului, alcătuită de revista „Fotbal", pe baza notelor obținute (cu 231 de puncte). Și recordul nu se oprește aici. Din cele 30 de jocuri pe care Steagul roșu le-a susținut în recentul campionat, Stere Adamache n-a lipsit niciodată! Doar 4 minute l-a înlocuit, într-un meci, Albu, cînd echipa sa conducea cu 4—0 pe Petrolul. În rest, 2696 de minute, Stere a fost prezent în poartă, timp în care nu a primit decît 24 de goluri (recordul campionatului), realizînd o medie mai mică de un gol pe meci. Adamache va împlini la 17 august 32 de ani. Și, totuși, rămîne la fel de tînăr ca la debut. Cărui fapt se datorează această excelentă comportare? Răspunsul ni l-a dat antrenorul său, Nicolae Proca, într-o duminică după-amiază, după ce Adamache apărase excelent și Steagul roșu învinsese cu 5—1 pe A.S.A.: *„Sterică este de o sobrietate și o modestie exemplare. Cîndva se dusese vestea de el, de escapadele lui. Era mult adevăr, dar și destulă exagerare. Cert este că, azi Adamache greșește într-un an cît greșea înainte într-o săptămînă. Iar la pregătiri este un exemplu pentru tinerii săi colegi".*

Acestea sînt recordurile și secretele tinereții lui Adamache.

Constantin ALEXE

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de meciul F.C. Petrolul — Metalul București, pentru Cupa României:
Cînd din adîncul zăcămînt
Începe să erupă,
Petrolul iese din pămînt,
În nici un caz din... cupă!
Catrenul adresat echipei dv. favorite este reușit. Totul este să nu rămînă Petrolul cu catrenul și Metalul cu calificarea!

IOZSEF PAPP, TG. MUREȘ. Aveți dreptate: Tottenham joacă în tricouri albe, care au o emblemă ce reprezintă o pasăre pe o minge de fotbal. Chiloții sînt albaștri. Nici nu mă mir că sînteți atît de documentat, din moment ce sînteți un suporter al acestei echipe, de la care ați primit și două fotografii-color.

DUMITRU MUȘAT, COMUNA URLEASCA. **„Aș vrea să-mi comunicați adresele personale ale lui Răducanu, Boc, Dumitriu II și Neagu. Dacă puteți să-mi dați și adresele celorlalți jucători rapidiști, nu m-aș supăra".** Sînteți mai mult decît amabil! Totuși, parcă e mai simplu să vă dau o singură adresă pentru toți: clubul Rapid, Calea Giulești nr. 18, București, sectorul 3.

ION MOLDOVAN, BUCUREȘTI. **„În discuțiile pe care le-am avut cu un coleg, care este foarte greu de convins (n.n. Cunoașteți un microbist al fotbalului ușor de convins? Dv., de pildă, în ce categorie credeți că vă situați?", am susținut că la C.M. din 1958 Zagallo a jucat aripă stînga, în echipa Braziliei. El spune că a jucat mijlocaș"** Să încerc să-l conving eu. Poate am mai mult noroc! În finala campionatului mondial din 1958, Brazilia — Suedia 5—2, linia de atac a brazilienilor a fost următoarea: Garrincha, Didi, Vava, Pele, Zagallo.

DINU TUDOR, OLTENIȚA. **„Cu prilejul meciului dintre S.N.O. și C.S. Tîrgoviște, un jucător al gazdelor a șutat din afara careului de 16 metri, portarul a scăpat mingea din mînă și ea a depășit linia porții. Un alt jucător al gazdelor, de bucurie și fiind și în viteză, a mai dat cu piciorul în mingea care venise din plasă, așa cum am văzut și la jocuri mai mari, la mondiale chiar. Arbitrul a anulat golul. Nu mai înțeleg nimic. Cine a greșit? Jucătorul sau arbitrul?.** Jucătorul, în nici un caz. Dar nu se poate nici ca un arbitru să nu acorde gol, în condițiile arătate de dv. Fără îndoială, golul nu a fost validat pentru alt motiv: ofsaid, fault, obstrucție etc. Jucătorii au voie să se bucure. Totul **este să aibă de ce!**

MARIN POPA, BACĂU. Cassius Clay a reluat antrenamentele. El se pregătește, de altfel, pentru revanșa cu Norton, care va avea loc la 10 septembrie. Vă amintesc — odată cu răspunsul la întrebarea dv. — că primii patru grei din lume — Foreman, Norton, Frazier și Cassius Clay — sînt boxeri de culoare.

A. PĂULESCU, BUCUREȘTI. Dv. nu așteptați nici un răspuns? În caz că scrisorile dv., multe cu un conținut interesant, și-ar dori, totuși, un răspuns, dați-ne adresa și numărul de telefon.

GHEORGHE PICIORUȘ, DROBETA TURNU SEVERIN. **„Fiind înfocați suporteri ai echipei Universitatea Craiova, atît eu cît și fiul meu, Virgil, în etate de 9 ani, vrem să știm de unde putem face rost de insigne și de fotografii ale jucătorilor acestei echipe?".** Vă dau o adresă precisă: de la Universitatea Craiova. Din cîte sînt informat, acest club întreține o strînsă legătură cu simpatizanții lui, neuitînd, în primul rînd, să răspundă la scrisori. De altfel, pentru dv. și pentru alți iubitori ai fotbalului a căror inimă bate pentru Universitatea Craiova, iată cîteva informații. Puteți deveni membru susținător, plătind o taxă de înscriere de 10 lei și o cotizație lunară de minimum 10 lei. O insignă format mare costă 10 lei, iar una de format mic, 5 lei. O fotografie: 5 lei. Iată și adresa clubului: strada Săvinești nr. 10.

Ilustrații: **N. CLAUDIU**